This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07590634 1

NY
Preservation

RANKER OG ROSER.

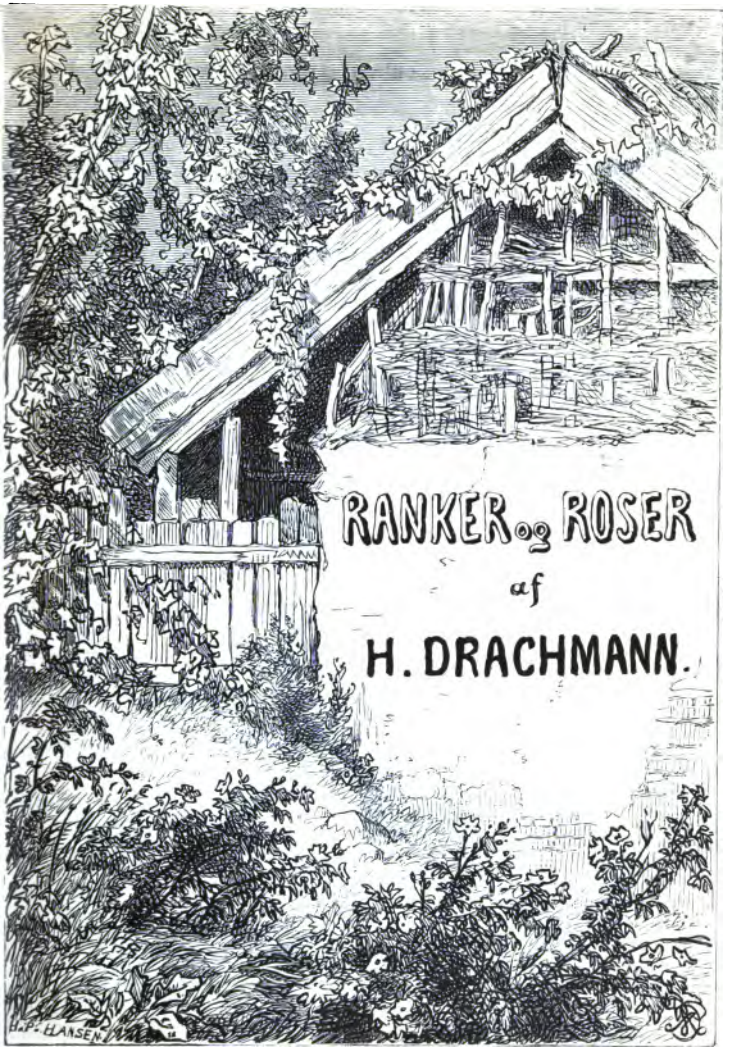
RANKER og ROSER
af
H. DRACHMANN.
P. HANSEN

RANKER OG ROSER.

EN SAMLING SANGE

AF

HOLGER DRACHMANN.

KØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO.

1879.

a. K.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
191286
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
1898.

Ein liebeleeres Menschenleben
Ist wie ein Quell, versiegt im Sand,
Weil er den Weg zum Meer nicht fand,
Wohin die Quellen alle streben.

Mirza-Schaffy.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

Indhold.

	Side
Ouverture	1.
Sommerdag	3.
Sakuntala	8.
Farlige Drømme	11
Til Vaar	14.
Første Afdeling	19.
Den farende Svend	21.
Holla, i Kroen derinde	26.
Jeg er kun det skøre Kar	31
Saa' Du Knøsen, som strøg forbi	34.
Kom hid, I Mænd	37.
Vug, o Vove	41.
Vær hilset, I Damer	45
Nu er Aftnen lys og lang	48.
Den Spillemand snapped Fiolen	51.
Du retter tidt dit Øjepar	55
Jeg bærer den Hat, som jeg vil	58
De svajed og svinged	60

Side

Anden Afdeling ..... 65.
Piazzale Michelangelo ..... 67.
Vogt paa dit Øje 69
Rosenrøde Drømme ..... 71.
Og jeg vil drage ..... 75.
For fuldt Orkester ..... 78.
Solo i Salen ..... 80.
Ad kendte Veje ..... 82.
Choral ..... 85.
Dyvekes Viser ..... 87.
I Bergen ..... 89.
Paa Sælland ..... 100.
Efterspil ..... 115.
Hilsen ..... 117.
Inde i Skoven ..... 120.
Børnelærdom ..... 123.
Foraar om Vinteren ..... 125.
Simpel Sang ..... 128.
Paa ædel Stok gror ædel Vin ..... 132.

OUVERTURE.

Nu, kom Du gode Gige,
lad høre dit A,
men ingen skal Du sige
hvor din Tone kom fra;
for Folk med dannede Ører
er det vel Lyst at spille,
men Kunstneren han hører
Dig, selv naar Du tier stille.

Sommerdag.

Der laa den Ridder i Græsset og drev.
Hejsa, nu sadler vi af!
Der laa hans Harnisk, hans Skjold og Værge,
hans Tanker de fløj over alle Bjærge,
de sejled paa Sky gennem Luften den blaa;
den Rejse man bruger ej Vaaben paa.

Den Ridder han laa hvor han stæded sig først,
han kendte ej Sult, han kendte ej Tørst;
og Solen den kom over Stedet og gik:
han lytted som efter en sagte Musik.

Det lød som de vandrende Spillemænds Chor,
der giger og fløjter hvor Godtfolk bor,
det lød som naar fineste Strenge klingre
berørt af hvide og varsomme Fingre.

Da traadte af Skyggen saa grim en Gæst,
og Græsset det visned, som stod ham næst;
han bukked sig ilsomt og Vaabnene tog
og grined og ud imod Ridderen slog:

Hr. Dagtyv, I laa eders længste Tid,
nu drage I med mig af Landet did,

se her eders Harnisk og Skjold og Kniv;
jeg panted Jer ud, løs ind med jert Liv! —

Den Ridder han lagde sit Hoved paa Sned
og plukked en Blomst og i Straaet bed:
Hvad skriver vi ellers for Dag idag?
Hr. Knokkelmand, se I kan fare i Mag!

Og stjal I de Vaaben, min Fader mig lod,
jeg ligger ej vaabenløs her for jer Fod;
thi Sommerens Luftning, som Jorden omkranser,
har lagt om mit Bryst et ubrydeligt Panser.

Det bugter og føjer sig efter min Gang,
ret aldrig en Stikning i Ringbrynjen sprang,
og Dagmoder, Solen, har vævet den Særk;
slaa til! I skal kende, om Brynjen er stærk.

Og Skjoldet, som giver saa frejdig en Klang
naar Klingen er draget og Striden i Gang, —
den skærmende Klang har jeg stedse for Øre,
saa ikke jeg kan eders Grovheder høre.

Der toner fra Markens livsalige Rige,
fra Blomster og Dyr en Musik uden Lige;
de bejler, de kæmper, de fødes, de dør, —
om ej I var død, I hørte den før.

Og Værget, I stjal! — o behold kun den Kniv,
jeg dagtinger ej for saa lidt om mit Liv.
Min Mund er mit Værge: paa Læben det Kys,
jeg drømte, jeg fik af min Fæstemø nys.

Det dølger sin Styrke som Sværdet i Balg,
men giver, Hr. Død, I saa haardt mig et Valg,

saa løsner jeg Tungen, mit Værge paakalder
al Bistand hos smaa og hos store Vasaller.

Og Fugle og Blomster og springende Dyr
og Mennesker komme fra Land og fra Byer,
i Flammer staar hele det ganske Land: —
Pas paa, I vil brænde jer Haand paa den Brand!

Sakuntala.

Jeg kunde for Længsel ej sove,
en Blomstervind
slog mig imod,
strømmed herind ad mit Vindu
som en vellugtaandende Flod;
jeg hørte de høje Palmer
suse svagt
med sød Musik;
det hvisked, ihvor jeg stod og gik:
Sakuntala, Sakuntala.

Du evige Himalaya
med Issen højt
mod Himlens Tag,
hvi sender Du dine Kilder
at møde min Fod idag?
Hvi risler de duftende Vover
mindetungt
forbi mig hen?
hvi møder mit bævende Blik igen:
Sakuntala, Sakuntala!

O Pige, Du sænker dit Øje
saa fugtig blødt
ind i mit Blik,
som var det i denne Time
den bindende Ring Du fik!

ak, ikke en enkelt Time,
enkelt Dag,
nej tusinde Aar
skillende mellem os begge staar:
Sakuntala, Sakuntala!

Du tabte ej Ringen i Floden.
Dushjántas selv
har slængt den hen,
og stemmed han end den stride Strøm,
han bringer ej Ringen igen.
Dushjántas i Palmelunden
jage vil
langs Flodens Bred;
han skyder en Antilope ned:
Sakuntala, Sakuntala.

Farlige Drømme.

Der blev stille i Stuen
da Festen var endt;
hvor hun havde sunget,
stod et tavst Instrument.
Der gemte sig slumrende
Toner deri;
hun kunde dem vække.
Nu var det forbi.

I Stagen stod Lysene
næsten brændt ned,
et vaklende Skær over
Glassene gled.
Her suged din Læbe
den livfulde Glød;
jeg føler kun Glassets
forstenede Død.

O kunde Du komme
tilbage igen!
jeg stillede Vinen
paa Bordene hen;
jeg lyste med Fakler
vor natlige Fest,
jeg satte Dig højbords,
mig selv som din Gæst.

Saa sang Du til Tonernes
bølgende Slag.
Jeg sad for din Fod, til det
gryed ad Dag.
Saa bar mine favnende
Arme Dig hjem, —
hvis ikke Du døde
forinden i dem.

Der blev stille i Stuen.
Festen var endt.
Der stod kun et støvet,
forstemt Instrument.
Som Laag for en Kiste
smak Klappen i . . . .
O Gud·være lovet:
forbi, forbi!

Til Vaar!

Den Vinter var saa barsk og haard,
den Vinter vil vi glemme;
min favrest Ven i Urtegaard,
hvor alle gode Blomster staar,
jeg løfter til Sang min Stemme:
og synger jeg ud af et redeligt Savn
min Længsel efter en sikker Havn,
hvori jeg mit Hoved kan gemme,

saa hvisker jeg — tys! — for mig selv et Navn,
saa føler jeg — Kys! — at en trofast Favn
mig aaben staar
til Vaar, til Vaar,
thi dér har en Sanger dog hjemme.

Jeg saa' en liden Fugl paa Gren
bag Frostens blomstrende Rude,
en saadan sød, velsignet en
med klare Øjne, paa lette Ben
at hoppe omkring derude.
Jeg strø'de den Smuler; til Tak den sang:
Du faar dem tilbage med Renter engang,
thi Du forstaar:
til Vaar, til Vaar
smelter al Is paa Rude.

De Folk med saa brusende Vingefang
kan nemt os Smaafugle glemme,
men det, at dit Hjærte, hvor højt det slaar,
hvor vidt og hvor vildt dets Bølger gaar,
har stedse Tanke for Smaafolks Kaar,
det vil ej vi Smaafolk glemme;
om ogsaa din Vinge har blødende Saar,
der kommer en Dag paa Dagen igaar:
Jeg spaar, jeg spaar,
til Vaar, til Vaar
vil Du være i Reden hjemme! —

Nuvel, lad Vintren rase ud,
saa vil vi Stormen glemme,
saa sender Søndenvinden Bud,
og Posten er en vinget Gud,

som spørger, om Nogen er hjemme? —
javist, i tusinde Blomsters Navn!
her er en sikker og rolig Havn,
om Nogen vil dér sig gemme.
Jeg gjorde jo — tys! — under mangt et Savn
mig værdig til — Kys! — til en trofast Favn,
som aaben staar
ved Vinter og Vaar;
alt andet vil Sangeren glemme.

FØRSTE AFDELING.

Frejdig flyver den unge Fugl;
hvorfor stække dens Fjædre?
Tidsnok bliver den gammel; —
blev Sangene derfor bedre?

Ungdom er vel ej altid nok,
maa gaa i Visdommens Lære;
der var dog den Visdom, som gav sit Liv
for Yngling én Time at være.

Men ingen Sanger, om nok saa ung,
som kunde lidt mer end rime,
gav for den graasprængte Tinding
én eneste tankeløs Time.

Den farende Svend.

Barretten i Haand
og Farvel til den Sidste,
min Luth over Skuldren,
min Kaarde ved Lænd,
mit Hjærte paa Læben,
min Sang til al Verden,
saa gaar gennem Verden
den farende Svend.

I Herrer, som byder
bag Mure og Grave,
I Fruer, som pryder
den fløjsmykte Gaard:
min Sang ved jer Side
fik Sangerens Kaar;
først ret paa det Vide
han selv den forstaar.

Den suger fra Skoven,
hvor Vilddyret bygger,
sin Aande, sin frejdige
Friluftsmusik,
fra Luften, fra Voven
den stjæler de Smykker,
som Solen forglemte
hver Kvæld den nedgik.

Han suger fra Salen,
fra Latter og Smilen
den kaade, den ømme,
den legende Gift;
men Dagluftens sunde,
husvalende Strømme
udglatter, hvor Pilen
har ridset sin Rift.

I pryded for Sangen
min Vams med Kokarder,
jer Guldbørs belønned
mit gode Humør.
Dukaterne rulled,
Kokarderne falmed:
mit Sind og min Sang blev
de samme som før.

I Herrer, som klukked,
naar Spøgen Jer hoved,
I Fruer, som sukked,
naar Sangen var øm:
min Vin har jeg drukket,
min Søvn har jeg sovet;
var Rusen end liflig,
det var kun en Drøm.

Jeg red mig fra Gaarden
med Luth ved min Side,
min Kaardespids satte jeg
Verden for Bryst;
jeg raabte: Her leges
med Staal skal I vide!
og tvang dem at tage
til Hat for min Røst. —

Barretten i Haand
og Farvel til den Sidste;
med Luth over Skuldren,
med Kaarde ved Lænd,
med Hjærtet paa Læben,
sin Sang til al Verden,
saa drog gennem Verden
den farende Svend.

Holla, i Kroen derinde!

Holla, i Kroen derinde!
har I Plads for en farende Svend,
som er ked af det evige Rend
paa Vejen for alle Vinde?
Du Vært og din smukke Kvinde!
saa giv mig Besked,
kan jeg sætte mig ned,
kan en Plads jeg paa Ovnbænken finde? —

Og vel kan Du sidde, saameget Du vil,
min Terne hun rækker Dig Hynde dertil;
saa hvil kun og saml Dig Kræfter.
Du har nok kun Kappe og Trøje?
jeg tager det ikke saa nøje:
Bagagen den kommer vel efter? —

Bagage! den kender jeg ikke.
Hvad jeg ejer, fører jeg med
hvor jeg vandrer fra Sted til Sted;
saa er farende Svendes Skikke.
Dog kom jeg ej her for at tigge:
Jeg har Staal i min Arm,
jeg har Guld i min Barm,
under Huen Ædelstene ligge!

Og er I en Herre af saadan en Art,
da bredes paa Disken Jer Dug i en Fart,
da faar I vel kysse min Kvinde.
Da fjæler jeg selv mig i Stalden
og sover til Hanernes Kalden;
I sover i Stuen herinde! —

Saa drak han og spiste, den fremmede Svend,
og strakte sig sindig ad Ovnbænken hen
og drømte sig favnet og krystet.
Men Værten derude i Stalden han lo:
Ja, lad dem kun kysses og gantes de To,
han bærer sit Guld jo paa Brystet! —

Om Morgenen Værten fra Stalden gik
og veksled i Døren med Ternen et Blik:
Naa, fandt Du hans Guld saa i Barmen? —

Nej, søge det turde jeg ikke,
han havde saa fyrige Blikke;
men jeg mærked Staalet i Armen! —

Holla! Hr. Vært bring mig Spise!
— Før bort jeg begive mig vil,
maa jeg davre og drikke dertil,
jeg har Sult som en Berner-Rise.
Jer-Kro skal jeg love og prise;
jeg har sovet saa sødt,
jeg har hvilet saa blødt,
jeg har digtet derover en Vise! —

Nuvel, saa kom frem med Jer Vise paastand;
jeg hører saa gerne en fornemme Mand
at skæmte, skøndt aarle paa Dagen.

Jeg synger jo selv, naar det gælder;
nu tog jeg mit Regnebræt heller:
men det gør slet Intet til Sagen! —

Hr. Vært, I skænked mig Drikke,
I rakte mig Sulet dertil;
med min Vise betale jeg vil,
saa er farende Svendes Skikke.
Ædelstene er mine Blikke,
Staalet mit Mod,
Guld mit sunde Blod;
og andet ejer jeg ikke!

Jeg er kun det skøre Kar.

Jeg er kun det skøre Kar,
kig ej saa paa Glasset,
Navne, Ridser og alskens Tant
staar i Krystallen kradset.
Er kun Vinen, som gemmes derinde, god,
saa lad Glasset staa paa en vaklende Fod,
er kun Indholdet lifligt at smage,
saa lad Formen have sin Hage! —

Hvorfor, Venner, veje mig bestandig
paa en Vægt med fine Decimaler!
Er jer Regning gjort, nuvel, hvad fandt I?
eders egne Mangler,
Kødets fælles Kvaler.
Venner, gaa tilside,
læg jer Griffel væk;
tag mig paa det Vide
som et Hav, i store, aabne Træk.

Glæd Jer ved den Sol, som paa mig brænder.
Jeg har ikke tændt den selv, desbedre
kan jeg prise Varmen, kære Venner.
Solen over Havet
kan jeg trøstig hædre;
jeg har Ret at glæde
mig, naar paa min Strand

over Saltets Væde
Funker falde fra den høje Brand.

Jeg er kun et Instrument.
Mestren paa mig spiller.
Selv jeg véd ej, hvorfra, hvorhen
disse Buestrøgs Løb og Triller.
Klinger Sangbundens Tone med Ild og Fart,
saa lad Træet kun være af skrøbelig Art.
Der er Støv, naar Redskabet skilles,
men det mærker man ej naar der spilles.

Saa' Du Knøsen, som strøg forbi.

Saa' Du Knøsen, som strøg forbi,
Skælmen med tindrende Øjne?
Tror Du hans Fart blev standset, fordi
hans Fødder var nøgne?
Tror Du hans Stemme er hæs og raa,
fordi han ikke har Kappe paa? —
Hør hans Stemme og se hans Gang;
der staar Røg af hans Fjed, der er Ild i
hans Sang.

I Morgenluften saa frisk og sval
svajer de grønne Kranse,
Skoven blev bygget til Dansesal;
kom, lad os danse!
Tør Du vel flette dit Trin i mit,
da er mit Hjærte til Hansdag dit;
dagligt Brød giver daglig Kiv,
følg mig paa Farten og vær min Viv!

Kom Du brune Pige, kom!
vort Bryllup skal staa i det Grønne.
Vi agter den Snak og de Andres Dom
værd kun en Bønne.
Saa' Du Magisteren, tynd og bleg?
Han rynkede Næsen ad vor Leg.
Lille Magister, lad se din Arm! —
den spænder jo ej om en Piges Barm.

Mit Navn er Gotfred Springforbi,
Vildtet er mine Frænder.
Tror Du min Fod er nøgen, fordi
jeg ikke har Venner?
Raakalven skaffed mig Støvler vel,
'fald jeg nænned at slaa ham ihjel;
men jeg klæder mig ej ved en Andens Trang.
Jeg er let om mit Hjærte og let i min Gang.

Kom hid, I Mænd!

Kom hid, I Mænd, saasandt som I har
Gige og Fløjte og Tromme;
jeg spørger ej om, hvor Vejen bar,
om I Skælmer er eller Fromme.
Jeg ryster den fillede Hat Jer fuld;
af al min Eje og alt mit Guld
skal Størsteparten I nyde,
at Glansen Jer ret maa fryde.
Og var I de største Skælmer paa Jord,
jeg hædred dog højt det Spillemands-Chor.

Gigen.

Det bar forbi med en krydret Duft,
Mynte, Lavendel og Rosmarin.
Vi saa' os omkring i den blege Luft —

Fløjten.

Hvor er nu Vennen min?

Begge.

Vaaren er solklar,
men Vaaren er kort.

Trommen.

Nyt den; den ruller saa hurtig bort!

Gigen.

Det mylrer med Smaafolk fra Mose og Kær,

Alferne pynter de strittende Træer;
pynter dem pænt med gule Rosetter,
spinder og tvinder, tætter og fletter,
røgter den Væv iløn; —
Ej nu blev Skoven grøn.

Ræk mig din Haand,
her er din Krans;
følg mig i Kredsen
og dans!

Fløjten.

Saa gik de i Dans langs den lysnede Sti,
hvor Kilderne risle og Kæret staar stille;
Fuglene var dem saa kære, fordi
de vidste saa sødt at spille.

Gigen.

Han gav hende Haanden; hun loved, han svor;
det sused i Skoven, den tog deres Ord.

Fløjten.

Men Fuglene lo, da det Løfte lød;
de vidste maaske, hvad et Løfte betød.

Alle.

Tiden driver med Tiden Gæk.
Hvor er den Duft, som fødtes?
Vi saa', hvor Blomsterne ødtes,
Sommeren sved dem væk.
Det buldred' i Skoven, vi saa' os om:
Stormen var kommen og Skoven stod tom.
Ikke et Blad paa en eneste Gren,
ikke en Fugl,
ikke en.

Vug, o Vove.

Vug, o Vove, med varsom Haand
Baaden, hvori vi glider,
stryg den, Strømme, med kælen Haand
over de buttede Sider;
kunde jeg selv
klappe den Glut,
som sidder paa Toften og nynner,
over Kindernes Hvælv
blot en flygtig Minut,
jeg arme, forelskede Synder:

O da skulde min Stemmes Klang
vække al Vellyd, som slumrer i Skoven,
smæltende hen i en Kærlighedssang
med Nymfen, med Ekko, paa Skrænten ved
Strandkildevoven.

Flyt Dig, Fagre, foruden Frygt
hen ved din Sangers Side;
Dig har min daglige Længsel søgt,
fulgt Dig paa Gang under Lide.
Er ej Du selv
ramt af den Gud,
som gav mig de sejrende Kræfter?
Ak, Barmens Hvælv,
som vider sig ud
under Sukket, mit Udsagn bekræfter.

Kom da, jeg klapper min hvide Hind;
sænk kun dit Hoved, jeg skygger det over
med Kappen, mens Stjernen tænder sit Skin
og Frygten er flygtet med Sol og Undseelsen sover.

Nyd da Nat, hvad, for Nuet skabt,
glemmer de flygtende Timer;
tag de To, i din Tryghed tabt,
til Daggryets Klokke kimer.
Skjul dem, til selv,
vakt ved det Gys,
som sitrer i Morgenstunden,
imod Himlens Hvælv,
mod det staalblanke Lys
de stirrer, blænded' fra Blunden.

End er de trygge, langs Skovsøens Rand
hviler i Morgnen den blege Dryade.
Saa vaagner Ekko og mælder paastand,
at Natten er endt, at Diana med Følge vil bade.

Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer, langs Højsalens Bænke;
hvad vover jeg farende Svend?
hvad drister min Fod sig,
hvad trøster mit Mod sig,
paa hvad tør min Tanke vel tænke?
at drikke den Vin, som I lader mig skænke,
at lægge min Haand i den fangende Lænke,
sig: er det ej hovedløs Sag? —
I ser mig iaften,
I saa' mig idag;
at komme og gaa er den Farendes Sag.

Saa væver vi Vadmel og lægger det sammen,
de Store saa godt som de Smaa,
og danser og synger i Fællig og Gammen:
Væve Vadmel og lægge sammen
og lade Skytterne gaa.

Hør, Tonerne kalde; forlad eders Bænke
og følg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
iaften tilstede
foruden al Arglist og Rænke.
Han fører jer Dans, naar I blot vil betænke:
I fanger ham ikke i Baand eller Lænke,
han taaler, som Fuglen, ej Aag. —
I bandt ham for ofte,
tilsidst blev han klog;
tilgiv ham, men Tanken maa have sit Sprog.

Saa væver vi Vadmel og lægger det sammen.
En Skytte er Svenden som Faa.
Hvor herligt at synge i Fællig og Gammen:
Væve Vadmel og lægge sammen —
og saa lad Skytten kun gaa!

Nu er Aftnen lys og lang.

Nu er Aftnen lys og lang;
kom, min Kærlighed!
fyld mit glade Bryst med Sang
ved Havets tavse Bred.
Ved de dæmrende Strande en Pigeflok
hviler sig, ventende — véd jeg nok —
paa Elskerens Barkarole.

Kling, I Strenge! og hjælp mig med
at tage de Piger i Skole.

Hvorfor fik I, kære Børn,
disse Øjne, som
næppe fæstes paa os, førend
straks vi sadler om? —
Sad vi forhen tilhest med den vilde Jagt,
føres vi nu, som i Lænker lagt,
omkring i sværmende Drømme;
I gør Rytteren spag og from
og leder hans Hest ved Tømme.

Komme vil forvist den Stund
— o min Kærlighed!
da hans blege, bange Mund
røve vil jer Fred.

Naar I synkende for eders Fod ham ser,
hjælper ej Flugt og Forstillelse mer;
I rejser ham med eders Hænder.
Kling, I Strenge! og hjælp mig med
at vise, hvor Legen ender.

Den Spillemand snapped Fiolen.

Den Spillemand snapped Fiolen fra Væg
og gik i den grønne Skov.
Hej, Piger smaa,
en Dans skal I faa;
den Gamle han gier vel Forlov.
En fejende Dans
med Per eller Hans,
hvorledes det bedst kan falde.
Jeg spiller for En, jeg spiller for To,
jeg spiller for Hver og Alle!

Bind dit Skørt og flet dit Haar,
læg an dit Hovedklæde.
I Præstevænget Dansen gaar
med Fryd og megen Glæde.

Den Bondemand fingred sig over sit Skæg
og saa' mod den grønne Skov.
Saa lunt han lo;
Nu ja, min Tro,
saa faar jeg vel gi' Jer Forlov.
Men lad ikke Per
Jer komme for nær,
lad Hans Jer ikke bestjæle;
et Kys eller to, det lader jeg gaa,
men brug jer Forstand ved de Dele!

Den Bondeknøs slog sig ned ad sin Læg
og gik i den grønne Skov.

I Piger kær',
vi danser med Jer,
den Gamle han gav jo Forlov.
Vi svinger Jer, ret
som var I saa let
som Dun, og Spindel for Resten.
Saa gaar vi i Skoven to og to
og snakker om Lysning hos Præsten.

Saa gik da Dansen, den var ej træg,
udi den grønne Skov.
Der stod et Spor
i den bløde Jord,
hvor Fødderne tog sig Forlov.
Og Skumringen kom,
og Pladsen stod tom,
det hvisked og lo mellem Løvet.

Da Morgenen gryed, saa gik der To,
men da var den Ene bedrøvet.

Bind dit Skørt og flet dit Haar,
læg an dit Hovedklæde.
I Præstevænget Dansen gaar
med Fryd og megen Glæde.

Du retter tidt dit Øjepar.

Du retter tidt dit Øjepar
saa spørgende mod mit:
Om ikke snart jeg svarer Dig
hvorledes jeg dog klarer mig
trods alle onde Rygter, som stedse om mig gaa?
Ja, Kære, Du skal vide det,
men først maa Du forstaa:
At ovenover Skyerne er Himlen altid blaa.

Der er blandt Hoben altid Had
mod ham, som sidder højt;
man føler derved tydeligt,
— og dét er saa fortrydeligt —
hvor lidt man selv kan magte, hvor lavt man
selv maa gaa.
Saa sanker man et Rygebaal
og tænder Ild derpaa.
Men ovenover Skyerne er Himlen altid blaa.

Det er en egen Virakduft,
som hvirvler mod mig op.
I Skyer Røgen slynger sig,
et Chor om Baalet synger mig
en Takkesang, en Hilsen, en Pris, som kan forslaa.
Den ryger ret infamt, den Halm,
det stinker fælt, det Straa;
men ovenover Skyerne er Himlen altid blaa.

Jeg sidder som jeg altid sad:
jeg sidder højt tilvejrs;
jeg lader Røgen sprede sig,
jeg lader Banden kede sig;
de mærker dog omsider, de kan mig ikke naa.
Ja, Kære, saadan sidder jeg
og smiler ad de Smaa:
jeg sidder over Skyerne, hvor Himlen den
er blaa.

Jeg bærer den Hat, som jeg vil.

Jeg bærer den Hat, som jeg vil,
jeg synger de Viser, som jeg vil
og som jeg kan;
jeg tager dem ej fra nogen Anden.
Er jeg derfor en fuglefri Mand?
skal jeg derfor korrexes af »Standen«? —
Lad Sangerlauget være som det vil,
jeg er den, som jeg er, og ingen anden.

Mine Gaver mig selv ej jeg gav,
har faaet dem tillaans, at forrente;
jeg maa spytte i Bøssen brav,
hver Gang jeg et Laan mig vil hente:
Naturen, vor hjælpsomme Moder,
har en Skyldherres ørnehaarde Blikke;
jeg véd, der er ringere Boder,
hvor der laanes; — dem søger jeg ikke.

Men har jeg betalt, hvad jeg skal,
saa sætter jeg Hatten, som jeg vil
og som den kan,
uden at klemme mig om Panden;
og synger over Sø og Land,
saa det skingrer i Øret paa Standen.
Lad Sangerlauget være hvad det skal,
jeg er den, som jeg vil, og ingen anden.

De svajed og svinged.

De svajed og svinged,
de grønne Ranker,
som en Attenaarigs
forviltrede Tanker.
Saa blev de bundne
op ad en Stok.
»Ja!« sagde Druen,
»det tænkte jeg nok;

»der skal Maade med Alt
og Alvor i Sagen,
nu kommer Glansen
nok snart for Dagen!«
Og Solen bagte,
glohed var Luen;
Tanker blev tændte,
og mørk blev Druen.

Det tynged og trykked,
Druerne svulmed;
det var Solild, som inde
bag Skallerne ulmed.
Saa rusked og rev det
med haarde Hænder.
»Hvad!« tænkte Druen,
»er det saadan vi ender?«

Der blev stampet og trampet
under Snakken og Summen,
Druerne sprøjted
som Blod ned i Kummen.
Nøgne Mænader
gled ud i Blodet,
Silener sprang Buk
og Fauner stod paa Ho'det.

Saa blev der stille
paa Larmen den lydende.
»Naa!« tænkte Druen,
»saa blev vi da flydende.«
Stilhed og Mørke
langs Flaskereolen,
ikke et Glimt af
Dagen og Solen.

Ensomme Timer,
ensomme Dage,
Tanker paa Fremtiden,
Tanker tilbage.
Underlig Syden
omkring i Kroppen.
»Blot man turde løfte
en Smule paa Proppen!«

Saa blinked det endelig;
Proppen knalded,
Druerne skummed
ud i Krystallet.
Og Glasset blev svunget
højt ivejret:
Nu er Vinen god,
nu har Druerne gæret!

ANDEN AFDELING.

Walther von der Vogelweide
døde; det er længe siden.
Stor og Liden
yder ham nu fuld Respekt;
men man gransker ej hans Vægt,
ej hans Tale, Gang og Færden;
hvad han dengang var for Verden
er han ej for Verden mer.
Hvad han sang, det har man gemt; —
Walther v. d. Vogelweide
sang om Verdens lyse Have;
hvad han bøded har man glemt; —
Walther v. d. Vogelweide
bøded, med sig selv i Fejde,
for sin dyre Sangergave —

ellers var hans Sange glemt.

Piazzale Michelangelo.

Florens. Juni 1876.

(Skrevet, under Sygdom, paa en Køretur op over viale dei colli).

Florens, dine Roser er ikke til for mig,
de øger kun den Feber, som brænder mig i Blodet;
Aftnens Skygger sænke sig, saa synker nu Modet;
det bar mig saa langt, vil det bære mig mer?
Du skønne By dernede for Øjet jeg ser,

din Kunst er for de Karske og ikke for mig;
feberhede Øje, ét Kunstværk jeg kun ser:
Michelangelo, jeg knæler i Aftnen for Dig.

Din Kæmpe af en David, mørk mod den gyldne By.
Drengen blev en Konge med et straalende Ry.
En Kunstner paa Tronen; han kunde Strengen slaa,
han kæmped og han synded, han stod og faldt
som Faa.
Højenes Roser brød han, paa Gulvets Sten han laa;
Kong David, det er som din Skygge jeg saa'.
Højenes Roser dufte og Byen staar i Glød.
Michelangelo, Du taler saa vældig i din Død.

Vogt paa dit Øje!

Hvergang Du var gaaet, saa tænkte jeg paa
— O mine rolige Drømme! —
paa Alt, hvad jeg vilde Du skulde forstaa;
men aldrig til Læben kan Ordet naa',
dine Øjne varsler mig Fare.
Der brænder en spørgende Ild i dit Blik.
Jeg tør ikke svare.

Hvi vil Du forfølge den Flygtende saa?
— O mine rolige Drømme! —
Hvergang Du berører den klirrende Slaa,
det er, som jeg skulde i Angst forgaa;
hvi kan dog den Leg Dig fornøje?
Men fødtes Du stærk, saa benyt ej din Magt.
Vogt paa dit Øje!

Rosenrøde Drømme.

Han.

Du sidder i Baaden, som svømmer,
sænket i Bølgens Musik;
dine dejlige Øjne drømmer,
mod Skyerne vendt dit Blik.
Mod Aftenens taarnede Skyer
stiger dit Hjærtes Begær;
de vinker saa lokkende nær,
de daler, de letter, de flyer.

Men disse taarnede Skyer,
som gløder i Purpurskær,
som vinker og, vinkende, flyer
og synes dog stedse nær,
de staar som et Billed paa Sorgen,
et Spejl paa forgængelig Lyst;
de fylder med Solskin dit Bryst —
og bliver til Regnvejr imorgen.

Hun.

Jeg ser for mit Øje
som det fineste Spind
af Traade, der funkler i Solens Skin;
jeg lukker mit Øje.
Ak, Du har jo flettet
det Tryllespind,

Du, som har gættet
Rosen paa min Kind.
Og jeg synker i Rosendufts Drømme ind;
mine Læber mod dine sig bøje.

Jeg gaar som i Blade
af den flagrende Vaar;
det gynger paa Blomster, hvorhen jeg gaar;
en bølgende Flade.
Ak, kunde jeg tage
Dig, Elskede, med,
kunde vi drage
langvejs til et Sted:
da lad Bølgen kun rive i Dybet os ned;
vore Livsens Timer var glade.

Jeg hører din Stemme.
Det er Fuglenes Sang
og Hjortens, som kalder paa Hind over Vang.
Hvor skal jeg mig gemme?
Ak, vilde jeg flygte
til Jordens Rand,
naar Du kun mig søgte,
var jeg der paastand.
Der er Fugl, der er Hjort i det fjærneste Land:
over Verdener rækker din Stemme.

Og jeg vil drage.

Og jeg vil drage
fra Sydens Blommer,
men ikke tage
dens Torne med.
Hvorhen jeg kommer,
dér vil jeg prise
i Spil, i Vise
dens Ildfuldhed.

Dog, aldrig ender
den Ild dér brænder,
derfor jeg sender
mod Nord min Sang.
Dér veksler Sommer
og skønne Blommer,
de gaar, de kommer
en evig Gang.

Dér køler Vinden
hvad Solen brændte,
dér skærmer Linden,
naar Regnen slaar.
Hvad Sommer tændte,
det Vinter slukker,
indtil man plukker
den nye Vaar.

Hvad hurtigst svinder,
det stærkest binder
med alle Minder
af Sang og Duft.
Thi vil jeg drage
mod Nord tilbage,
mod Solskinsdage
som Snefaldsluft.

Og jeg vil lægge
i mine Toner
bag Kuldens Dække
den stærke Glød.
I andre Zoner
vil varmt jeg prise,
i Spil, i Vise,
hvad Syden bød.

For fuldt Orkester.

Solen staar lavt paa Himmelens Hæld,
saa dristige flyve mine Tanker.
De ville sig dykke i Straalernes Væld
bag de løftede, glødende Banker;
de ville sig rejse i Søen et Slot
af Marmorets funklende Fliser;
dér vilde jeg sidde som Sangens Drot
og synge mine dejligste Viser.

Saa vilde jeg stævne til Hove en Hær
af yndige Piger og Drenge,

de skulde i Aftenens blussende Skær
stemme deres fineste Strenge.
Den skældækte Lyre, den Perlemors Luth
skulde mine Sange ledsage;
det var en Serenade, min dyreste Glut,
hvortil ingen Mester vidste Mage.

Fra Slottet af Marmor, fra Straalernes Væld
klang Tonerne hen over Søen;
min Pande den løfted sig højt som et Fjæld,
jeg troned som Hersker over Øen.
Da rev jeg fra Panden det prunkende Guld
og knæled paa Marmorets Flise,
og kaldte mig en Tigger: var Du mig ikke huld
og vilde ikke lytte til min Vise.

Solo i Salen.

De andre har plukket Dig Blomst paa Blomst,
plukket Skaalen fuld,
og lagt omkring Randen en Ring af det Guld,
som de røved fra Stjernernes Himmel.
Jeg ligger i Græsset, jeg fik min Bekomst;
hvor er mine Sange? jeg har kun et Suk; —
Du er altfor vidunderlig, altfor smuk,
din Dejlighed gjorde mig svimmel.

Lad Sangen kun klinge i Slottets Sal,
jeg er ikke med.
Min Kjærlighed søger det skjulteste Sted;
dér vil den synge sine Sange.
Jeg vrager det Flitter, de Andre stjal,
nøgen er min Harpe, kun fattigt mit Kvad, —
men hvis Du mig vinked og bønlig bad,
da stod jeg i guldslagne Spange.

Da tren jeg i Salen, saa Sangen tav,
med mit Sværd i Haand.
Min Harpe var smykket med Silke og Baand,
den skulde vel Visen forandre.
Lad høre, hvad synger det Sanger-Laug!
Blomster vil I byde den straalende Viv: —
men jeg byder min Ære, byder mit Liv.
Hvad bliver saa Rest for de Andre?

Ad kendte Veje.

O hvor hvert Fjed dog er gammeltungt,
naar Vejen skal trædes tilbage;
Trittet var let, saa tyveaarsungt,
da det gik mod de dejlige Dage.
Liden Fugl paa vor Vej
havde travlt med at synge
sin Elskovssang;
i hver Bøgetræsgynge
var Legen i Gang, —
nu synges, nu leges der ej.

Kun de susende Graner har endnu Røst,
og det lyder som oprørt Vand;
det tegner mod Høst.

Elskede! ak, den dobbelte Klang,
som strider i denne Kalden:
Sangfuglelatter fra korngul Vang
og hulkende Skovvandes Falden!
Nu er Sommeren væk
og kun Høsten tilbage,
en Middelhøst;
kun en Afglans af Dage
med kummerlig Trøst,
et Billed med falmede Træk.
Og jeg trykker det blegede Blad til min Mund.
Der er dobbelt og stridende Lyst
i Afskedens Stund.

Nej, jeg vil ej som den Klagende staa,
naar Intet dog kan forandres;
heller ad høstgule Gange gaa,
naar Stierne dog skulle vandres.
Der er Kraft i den Luft,
som fra Granskovens Naale
min Aande naa'r;
gennem Høstsolens Straale
et Farvevæld gaar,
hver Blomst har forstærket sin Duft.
Lad kun Vaaren forstumme; her spirer et Frø.
Jeg har Sange i Hjertet endda;
de kan aldrig dø.

Choral.

Den blomstrende Sommer blev kædet til Høst,
til Død, hvad der var ilive.
Sorg skal følge paa Lyst,
stille, Du bankende Bryst!
kun de evige Love skal blive.
Venner, ræk Haand over Graven hen;
den Døde kommer ej mer igen,
men Aanden taler fra Rummet,
naar Læben her er forstummet.

Den taler os til i en ensom Stund,
naar Tanken erindringsfuld knæler;
Bud da bringer en Mund,
tysser os Smærten i Blund
og med Billeder Drømmen besjæler.
Venner, den Drøm svinder aldrig hen;
et Billed stiger bestandig igen
fra Skønheds-Andagten inde:
en Drøm om en dejlig Kvinde.

DYVEKES VISER.

I Bergen.

I.

Skal altid fæste mit Haar under Hue,
tør aldrig sætte en Sløjfe deri;
ilde lugter den Kræmmerstue —
hvem der som Fuglen var fri!
Min Moder var dog en stadselig Frue.
Kom, lille Spejl, lad mig se.
De kaldte ved Daaben mig »Due«, —
hun flyver helst i det Fri.

De Klokker ringe til Ottesang,
nu bliver Dyvekes Dag saa lang;
og vil jeg af Byen med Moder gaa,
dér spærre de Bjærge saa ïsengraa.

Men ude i Haven staar Urter og Blommer,
der drømmer mit Hjærte blandt Zwibler og Løg,
krydret dufter den liflige Sommer,
mit Hjærte slaar som en Gøg.
Det slaar mod min Haand, under Huden det trommer,
det varsler saa langt mig et Liv.
Vær hilset, Du Fugl, mellem Urter og Blommer,
vær hilset, Du kukkende Gøg!

II.

Ak, hvem der havde en Hue
med Fjær og Brokade paa,
og hvem der var klædt som en Frue
og skulde til Messe gaa!
og hvem der vel kunde age i Karm
eller sidde tilhest med Falk over Arm;
ak hvem der blot ikke var Askepot,
men ejed et stensat Slot!

Jeg sidder og Øjnene lukker,
med Hænderne lagt under Knæ:

da længes jeg efter de Dukker,
jeg havde, som Lille, af Træ;
dem pynted jeg ud efter eget Sind
og redte dem i baade Zobel og Skind;
ak hvem der var Barn mellem Dukker igen —
eller Dukkerne Fruer og Mænd!

Saa tog jeg den Bedstes Hue
med Fjær og Brokade paa
og redte mig ud som en Frue,
der agter i Messe at gaa.
Jeg aged til Hove i hængende Karm,
mig fulgte den Ridder med Falk over Arm.
Ak nej, jeg maa græde for Ridder og Slot,
jeg er jo kuns Askepot.

III.

Hvad vil den Mand med Kæder paa,
med gyldne Kæder om sit Bryst?
hvorhen jeg gaar, hans Øjne gaa,
men taler han, saa har hans Røst
en Magt, som jeg maa lyde.
En gejstlig Mand, en Adelsmand.
Gud véd, om Duen var istand
den Høgeham at bryde?

. . . . . Og han er Prinsens Kansler,
og Prinsen kommer hid! . . . .

Hvorledes ser en Prins vel ud?
maa bære Kæder vel paa Bryst
og Lin om Hals og Sidenskrud;
men har hans Tunge saadan Røst,
som Jomfruer maa lyde?
Ak, her i Mutter Sigbrits Bod
han sætter aldrig dog sin Fod.
Hvad kunde vi ham byde!

IV.

Vildt, vildt suser Blæsten,
Sommer er næsten
draget af Land;
mod Bryggerne skvulper det sortnende Vand —

jeg saa' ham paa Bryggen, den kongelige Mand.

Hans Øje var dybt som Fjorden derude; —
jeg kunde mig sænket derned.
Paa Brystet det brede laa Fløjelets Pude; —
jeg kunde mig hvilet derved.

For Foden jeg kunde ham falde med Suk
og smile, om Haanden min Pande strøg.
De sagde saa ofte, at Duen var smuk, —
nu véd jeg først, hvem der er Høg.

Vildt, vildt suser Blæsten,
hvem der ved Festen
iaften var med!
Jeg blev vel paa Tærskelen staaende ræd —

og dansed dog gerne afsted, afsted.

V.

Tys mit Hjærte. Hvad Du gav,
gav Du villig hen og gerne;
var jeg dog kun før en Terne,
nu er jeg — en Dronning? — nej,
men jeg boer i hvælvet Stue,
og jeg smykkes som en Frue,
og han skæmter og han hvisker:
Du er Christierns egen Due!

Hvor jeg griber, er der Fløjel,
hvor jeg træder, er der Klæde,

Terner for hver Haand tilstede;
helst jeg dog alene er.
Saa gaar Festens Svimmel rundt.
Gør det end i Hjærtet ondt,
sig, hvad skal jeg da fortryde? —
havde kun mig selv at byde.

Disse Dage: o hvor lange,
til han kommer, til vort Møde;
da maa Duens Hjærte gløde
under Hammens gyldne Fjær.
Hvad er Duen al dens Pragt?
Guld og Stene han fordunkler,
naar hans store Øje funkler,
naar det blødt i mine ser.

Tys mit Hjærte. Alt er godt,
her er hvælvet Sal herinde,
jeg er ung og jeg er Kvinde,
fik ej Moders Regnesans.
Lille Spejl, vær Du min Terne,
eneste Fortrolig, Du.
Christiern kommer, ser mig gerne
smykt som Dronning — smykt som hans.

Paa Sælland.

I.

Nu maa min Luth min Tid forslaa;
kom, I svundne Tider!
som Børn I skal omkring mig staa,
og jeg vil se som Moder paa,
om eders Træk jeg lider.
Jeg havde selv en lille Dreng,
ham redte de saa kold en Seng;

jeg fik ej Lov at være
hvad Kvinder mest begære. —

Nej bort med de Lin!
jeg er favr og fin,
vil ej visne for Vuggens Gænge.
Har Han Tørst efter Vin,
jeg skal række Ham Vin;
Kongen skal love mig længe.

De skød med Skud her under Ø;
der vugged et Skib for Anker.
Nu skal vel Dyveke Døden dø,
Kongen rakte den fremmede Mø
sin Haand under Skovens Banker.

Jeg kunde saa lidet mit Øje dy,
jeg smilte, da Himlens vrede Sky
sendte dem Regnens Væde
over den Bryllupsglæde.

Paa Hvidøre Strand
steg Prinsessen iland;
hun var bleg som en Dødning paa Baare.
Hun skal raade det Land,
hun skal favne den Mand,
som jeg ejer og elsker saa saare!

Din Læbe, Dronning, er saa stor.
Kom, mit Spejl, min Terne.
Den blege Lilje sank til Jord,

her staar en hollandsk Blomst i Flor,
den lider Kongen gerne.
Han lider vel dens Rosenmund,
og Rosen er saa frisk og sund
og blomstrer Ham til Ære. —
Saa faar vel Liljen være!

II.

Gav stedse Brød hver fattig Sjæl,
som betled for min Dør,
gav hver en Sorg Gehør,
hver sin Naade.
Da sang for mig en lille Fugl:
De nævner Dig Hans Frille,
De nævner Dig ved Navne, som
jeg aldrig nævne vilde. —
De stikker selv i Skarnet, hvor de traadde.

Hvad voldte jeg de Herremænd?
De bærer Zobelpels,
de kaldes fri og frels',
Landets Hæder!
De dobler og de drikker, ja,
de sidder op og jager
saa mangt et Vildt til Tidsfordriv
alt paa hinandens Ager. —
Jeg véd den Rust, som Ridderskjoldet æder.

Hvad voldte jeg de Kirkens Folk?
De synger Herrens Pris,
de nævnes ligervis
Landets Hæder!
De slaar vel deres Øjne ned,
imens de Bønner nynner,

de slaar den vide Kuttes Fold
ud over mange Synder. —
De gaar omkring som Ulv i Faareklæder.

Jeg hørte nys en liden Fugl,
som flagred for min Dør;
jeg gav dens Sang Gehør,
Foretræde:
Hvor beded Kongens Fader vel?
hvor sprang hans Glæders Kilde?
Fru Edele, vi derom ej
nyfigen fritte ville. —
Hvi lader de ej Sønnen da sin Glæde!

III.

Næppe tør jeg tale,
saa vinker han brat;
Kongen drømmer vaagen,
men værre dog ved Nat;
vilde saa gerne sige ham
hvad mest jeg tænker paa . . . . .

jeg tænker paa svundne Dage;
det kan han ej forstaa.

Jeg drømte, jeg var en Due
og sattes med Høg i Bur,
for Høgens funklende Øje
jeg flygted med Skræk mod Mur;
saa bød han mig sikkert Lejde,
hvorhen jeg blot havde Lyst . . . . .

saa hugged han Næbets Kaarde
igennem mit hvide Bryst.

Vaage maa jeg stedse
ved Dag og ved Nat,
vender jeg mig fra ham,
saa vaagner han brat,

fatter mig i sit Favnetag,
som vilde jeg fra ham gaa . . . . .

hans Kys er glødende Lue;
jeg kan dem ej forstaa.

IV.

Det stiger, det stiger, det stiger herop;
Bækken vandrer mod Fjældet.
Det er uhørt Leg; er jeg ældet? o nej,
jeg er fældet paa Vej,
jeg er angst for mit Liv,
kunde dø for min Kniv;
hvor er Kongens Dyveke henne? —
véd ej, kan ej selv hende kende.

De hvisler omkring mig som Snoge,
maa lukke mine Øjenlaage;
de trykker min Haand,
jeg tør ej, jeg véd —
jeg er angst, jeg er hed,
jeg er træt af mig selv, af min Leg er jeg led;
jeg er ræddelig stædt i den bitreste Nød.

Jesus Maria, hvem der var død!

V.

Se, nu er Sommeren kommen,
Kirsebærfrugten er moden;
i Havens snirklede Gange
flytter jeg Silkefoden.

Silke har jeg mig spundet
ud af min Ungdoms Glæde,

Silke fra Hoved til Foden, —
véd ikke, hvor jeg tør træde;

elsker de dyre Stene,
elsker de gyldne Spanger;
ligner vist Gyldenlakken,
som med sin Armod pranger.

Holdes til Huse bundet,
vogtes mod snigende Slanger, —
vilde saa gerne snakke
lidt med de andre Fanger.

Se nu er Sommeren kommen,
Træernes Frugt er moden,

Sommeren har sine Storme,
Frugterne drysses for Foden.

Fy, hvilke stygge Tanker.
Vinden faar vifte dem ud,
Vinden faar slutte min Vise . . .
dér kommer Slotsherrens Bud!

EFTERSPIL.

Fagre Nat med Blomsterstrømme
gennem Vindvets aabne Sluse,
medens fjærne Bølger bruse
som et Hav af Valmudrømme:
Vindvet i! men tyst og varlig,
Søvnen er den Syge god,
men en saadan Søvn er farlig
med et Blomsterhav for Fod.

Lyse Dag med stærke Strømme,
Solglans gennem Taagens Banker,
faste Forsæt, rene Tanker,
svale Pust af vaagne Drømme
over Mandeviljens Hav:
Morgnens Gry er Nattens Grav.
Tak! den Haand, som Morgenhilsen
med et ærligt Haandslag gav.

Hilsen.

Se, nu er Vindene milde;
Vaaren har aandet paa Luften,
Luften har kysset hvert Blad og hver Blomst,
som staar langs den rislende Kilde.
Elskede, føler Du Duften
her ved den svale Sø!
Livet har sikkerlig Vinter og Kulde,
men Livet kan aldrig dø.

O der er Vaar i dit Øje,
Evigheds Blaat i dets Vande;
Blomster og Blade, hvorhen Du end gaar,
andægtigen Bægrene bøje.
Vaaren fra ukendte Strande
lander hver Maj paa vor Kyst,
Du vil, hvor fjernt Du endogsaa kan færdes,
lande engang ved mit Bryst.

Da vil paa Foraarets Vinge,
baaren af Lyset og Luften,
sødt som to Bølger, der samles i én,
vi to gennem Rummet os svinge.
Elskede, føler Du Duften
over den svale Sø!
Elskov har sikkerlig Vinter og Kulde,
men Elskov kan aldrig dø.

Ind imod Ophavets Rige!
lad da kun Døden os favne
midtvejs; hvad har vel den skinsyge Død
over Vaaren og Elskov at sige?
Lyt! Du vil høre to Navne
hviskes ved denne Kyst.
Det er vor evige Elskov, som aander
evig i Bølgernes Røst.

Inde i Skoven.

Ud fra de tætte Stammer
kom, dæmpet, mig imøde
som Fløjtetoner bløde
Skovensomhedens Sprog.
Jeg lagde bort min Bog.
Den store, stille Verden
omkring min egen lille,
urolige, var en Kilde,
som gennem mit Hjærte drog.

Den gød de svale Strømme
henover mit hede Hjærte,
den tyssede paa min Smærte,
den lukked min Vunde til.
Jeg lytted til Kildens Spil.
De store Toneværker
fra Kunstens straalende Scene
blegned mod dette ene,
beskedne Fløjtespil.

Jeg knuged min Haand for Øjet,
jeg kendte i Tindingen Aaren,
jeg kendte i Haanden Taaren,
jeg kunde ej standse den.
Saa greb jeg min Bog igen.

Og søgte som Mand at lede
mit eget urolige, lille
Løb i den store Kilde,
som risler mod Havet hen.

Børnelærdom.

Jeg véd nok — og hver, som har Skoen paa sin Fod,
han véd ogsaa bedst hvor den trykker —
at tidlig jeg foretrak Rosen i Blomst
som den glimrer i Junidagens Smykker.
Jeg véd nok at Alt, som i Solglansen stod
og havde af Ungdom og Skønhed og Mod
en Overflod,
kunde paa min Hyldingshilsen regne; —
min Svaghed har jeg haft, men ogsaa det Mod,
at være den bekendt allevegne.

Jeg véd det. Men Skyer trak sammen, og der gik
en Høstgysen over mit Hoved,
og Solen blev borte, en Eftersommer kom;
da holdt ikke Rosen hvad den loved.
Og siden har jeg sandet, hvor lidet det holdt Stik
med Ungdom og Skønhed og Hjælpen, man fik
det Øjeblik,
da Livet med Tordenbyger mødte; —
end trykker mine Børnesko, men Trykket forgik
betydeligt, da Regnen dem blødte.

Foraar om Vintren.

Saa bryder Alting op igen,
de gamle, skjulte Kilder,
og Blomster ler til Blomster hen,
og jeg er atter ung, min Ven;
hør kun, hvor friskt jeg spiller!
Saa lad os glemme Vintrens Tid
for Tiden, som skal komme:
Vaarblomster skal jeg plukke Dig,
thi jeg har lært at dukke mig
i Vintren, som er omme.

Ej synges bedst, naar Skoven staar
i fuldest Puds og Silke,
en Sang om Løvets lyse Vaar,
nej bedre, naar en Stormvind slaar
tungt i de nøgne Stilke.
Den værste Storm vil rase ud,
det blir dog stille atter:
men bag det tunge Graat i Graat
det høje, rene Himmelblaat
først ret tilgavns man skatter.

Jeg byder Dig en Vaar igen
af unge, friske Kilder,
et Væld af bedre Udspring end
den Strøm, som randt og klang, min Ven,

med Fløjteløb og Triller.
Med Fløjten har det nu sin Tid,
dens lette Løb er omme.
Vaarsange her jeg synger Dig,
og Vaarens Duft forynger mig
i Tiden, som skal komme.

Simpel Sang.

Naar trofast, varm og redelig
jeg bejle vil til Dig,
da er det vel tilstædelig,
Du gives hen til mig.
Og alle Landets Piger smaa
skal synge denne Sang;
jeg tænkte den jo fordum, —
nu kom den først paa Gang.

Jeg tænkte den, da Søen slog
sin Bølge mod mit Bryst,
saa tidt som jeg fra Øen drog
mod mangen fremmed Kyst.
Og Havets Bølger tumled mig,
og Ebben faldt og steg.
Jeg kom paa Grund med Floden, —
det er en farlig Leg.

Naar Højvandsstrømmen gaar igen,
saa ligger Skuden dér,
og ingen Hjælper naa'r derhen
for Revler, Braad og Skær.
Dog slap jeg fri fra mit Forlis
— det var en heldig Stund —

og takkede bevæget
med Hjærte og med Mund.

Jeg takked i en simpel Sang,
som vælded fra mit Bryst,
og hilste fra min Vimpelstang
ud mod en bedre Kyst.
Hos andre flyder draabevis
en saadan Hjærtets Sang;
hos mig gaar den i Strømme, —
det er nu saa engang.

Og har jeg atter redelig
lagt ud til frejdig Fart,
da byder jeg beskedelig
i Skuden Dig en Part.

Og alle Strandens Piger smaa
skal synge Dig en Sang:
Vi saa' ham sejle ofte —
men glad for første Gang.

Paa ædel Stok gror ædel Vin.

Paa ædel Stok gror ædel Vin;
der bygged en Fugl i min Ranke,
den kvidred og sang: Allerkæreste min,
jeg vender mod Dig min Tanke;
den flygtige Fugl over Verden fo'r,
den tænkte sig Palmer at vinde;
den fandt, at den evige Palme beror
paa Sejren i Hjærtet inde.

Den var en Fugl med dristig Flugt,
med Næb og med tindrende Øje,
den styred mod Vinden lige lukt
og tog ikke Maalet saa nøje;
den saa' med et Smil mod den svindende Jord
fra Bjærgenes iskolde Tinde,
den fandt — men lidt sent — at Flugten beror
paa Maalet i Hjærtet inde.

•

Og Gletscherisen i Brystet skar,
den frøs paa den svimlende Tinde,
nedover atter, i Kamp det bar
med Taager og Hvirvelvinde;
den Fugl, som svang sig saa højt fra Jord,
vil ofte sig husvild finde

paa Jorden igen. Men Alting beror
paa Styrken i Hjærtet inde! —

Saa sang min Fugl. Jeg sad og saa'
en Vaardag ud over Verden,
og krydset var Himmelens tindrende Blaa
af de luftige Flyveres Færden.
De sang. De jublende Toner fo'r
afsted med de legende Vinde,
men Genlyden satte sit blivende Spor
dybt i mit Hjærte inde.

Og lænet mod Muren med Cithren i Haand,
hvor Ranken sit Tag har tjældet,
jeg stod iblandt Rosers og Rankers Baand
af Længsel og Savn overvældet.

Da var det, som brast med en eneste Gang
de Lænker, der stærkest kan binde;
jeg knuged min Cither i Favn og sang
om Sejren i Hjærtet inde.

Jeg sang: Min Vin, gør Sjælen sund,
lys op med din reneste Lue,
og har jeg en Fjende, i denne Stund
jeg byder ham Fred i min Stue;
og har jeg letsindig min Ungdom strøet
som Blomster for alle Vinde,
én Blomst er tilbage, som ej blev forødt,
den spirer i Hjærtet inde.

Paa ædel Stok gror ædel Vin.
Det faar de vel Sangeren lade,

at ikke man perser sig Neckar og Rhin
af Ukrudt og ormædte Blade.
Jeg skænker min Vin. O guldgyldne Blod,
giv Kraft mig igen til at vinde!
og Kransen for Sejren skal lægges for Fod
af en ung og uskyldig Kvinde.

NOV 23 1931